

Sygnatura akt VI W 719/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2013 roku

sprawy przeciwko K. B. córce J. i H. z domu S.

urodzonej (...) we W.

obwinionej o to, że

do dnia 21.06.2012r do godz 20:30 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc właścicielem pojazdu marki M. o nr rej (...) nie wskazał/a na żądanie uprawnionego organu komu powierzył/a pojazd, którego kierujący w dniu 09.11.2011r o godz. 10:22 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 26 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

*****

I. uznaje obwinioną **K. B.** za winną czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

K. B. jest właścicielką samochodu osobowego marki M. nr rej (...).

W dniu 21 czerwca 2012 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 10.22, na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 76 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Wezwana przez Straż Miejską do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niej pytania odnoszące się do osoby kierującej samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadziła osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzyła pojazd do kierowania lub używania, K. B., do dnia 21 czerwca 2012 roku, nie stawiała się w siedzibie Straży Miejskiej i ani poprzez złożenie zeznań, ani w formie pisemnej, nie udzieliła odpowiedzi na zadane jej pytania.

dowód:

wyjaśnienia K. B.. k26;

wydruk fotoradaru wraz z informacją (...) k. 5,6

notatka urzędowa k.4.

W postępowaniu jurysdykcyjnym K. B. potwierdziła okoliczności faktyczne wynikające z zarzucanego jej czynu. Podniosła, że kierowcą samochodu, który na ulicy (...) przekroczył dozwoloną prędkość była osoba najbliższa dla niej, w rozumieniu art. 183 kpk. Nie podała jej danych personalnych Straży Miejskiej, gdyż właśnie z uwagi na fakt sprawcy czynu i nie chciała narazić osoby najbliższej na odpowiedzialność za wykroczenie.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionej czynu są bezsporne i zostały przyznane przez K. B.. Ta jednak próbuje ekskulpować się wskazując na łączący ją ze sprawcą wykroczenia stosunek osobisty, który w myśl wskazywanego przez obwinioną art. 183§1 kpk miałby ją zwalniać od obowiązku wskazania osoby kierującej pojazdem w oznaczonym czasie.

Stanowisko obwinionej jest błędne i podane przez nią okoliczności nie miały wpływu na konieczność realizacji przez nią obowiązku wynikającego z art. 78 pkt 4 prawa o ruchu drogowym

W myśl tego przepisu właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

Niedopuszczalne jest przy tym odmówienie właściwemu organowi odpowiedzi na pytanie, komu pojazd został powierzony do używania z powołaniem się na art. 183§1 kpk w zw. z art. 41§1 kpw. Definitywnie kwestię tę rozstrzygnął Sąd Najwyższy, który przyjął, że „Odpowiednie stosowanie - z mocy art. 41§1 kpw – w postępowaniu w sprawach o wykroczenia przepisu art. 183§1 kpk (...) nie oznacza, aby osoba przesłuchiwana w charakterze świadka (składająca oświadczenie dowodowe w tym charakterze) w sprawie o wykroczenie, mogła uchylić się od odpowiedzi na pytanie, jeżeli jej udzielenie mogłoby narazić osobę dla niej najbliższą na odpowiedzialność za wykroczenie” (uch. SN z dnia 30 listopada 2004 roku., (...) 26/04, OSNKW 2004, nr 11-12, poz.102).

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnienie szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508), następnie zaś informacji takiej udzielił właściwemu organowi, gdy ten tego zażąda.

Dlatego w obecnym stanie prawnym niewskazanie przez właściciela lub posiadacza pojazdu, komu powierzył ten pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, niezależnie od tego, jaka więź łączy gwaranta ze sprawcą wykroczenia, stanowi wybryk z art. 96 § 3 kw, (chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec jak stanowi art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, co w rozpatrywanej sprawie nie miało miejsca).

Z tego względu Sąd uznał K. B. za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia.

Nagminność tego rodzaju zachowań osób odmawiających udzielenia informacji na temat kierowców dopuszczających się wykroczeń, pomimo nałożonego na nich obowiązku wynikającego z faktu własności (posiadania) pojazdu, na

obszarze miasta, to okoliczność którą Sąd miał na względzie wymierzając K. B. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jej sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinioną, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.